

4. Ginčijamas sprendimas taip pat neteisėtas, nes juo pažeidžiamas arba neteisėtai taikomas BPŽR 63 straipsnis ir atsisakyta vykdyti teisingumą, kadangi Pirmosios instancijos teismas padarė klaidą atsisakydamas nagrinėti Edwin argumentus, pagrįstus faktu, jog ieškovė įsigijo iš bendrovės *Fiorucci s.p.a.* su patronimu „Elio Fiorucci“ susijusį *de facto* prekės ženklą (arba bet kuriuo atveju bet kokią kitą teisę naudotis su juo susijusiu žinomumu). Edwin papildomai teigia, kad jei Teisingumo Teismas nusprendžia, jog nei jis, nei Pirmosios instancijos teismas neturi kompetencijos nagrinėti atitinkamo argumento, jis privalo klausimą tiesiogiai perduoti (ko Pirmosios instancijos teismas nepadarė) VRDT Apeliacinei tarybai (arba kitam biurui ar skyriui), remiantis BPŽR 63 straipsnio 6 dalimi ir Reglamento Nr. 216/96 1 straipsnio 4 dalimi.

- (¹) 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146).
- (²) Italijos pramoninės nuosavybės kodeksas (*Codice della Proprietà industriale italiano, CPI*).
- (³) 1996 m. vasario 5 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 216/96 nustatantis Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklai ir dizainas) Apeliacinių tarybų darbo tvarką (OL L 28, p. 11; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 221).

2009 m. liepos 15 d. pareiškta ieškinys byloje Europos Bendrijų Komisija prieš Portugalijos Respubliką

(Byla C-267/09)

(2009/C 220/52)

Proceso kalba: portugalų

Šalys

Ieškovė: Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama R. Lyal ir G. Braga da Cruz

Atsakovė: Portugalijos Respublika

Ieškovės reikalavimai

— Pripažinti, kad patvirtindama ir palikdama galioti Portugalijos fizinių asmenų pajamų mokesčio kodekso (*Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Singulares*) 130 straipsnyje įtvirtintas nuostatas, pagal kurias Portugalijos teritorijoje nereziduojantiems mokesčių mokėtojams numatyta pareiga paskirti atstovą mokesčių klausimais, Portugalijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 18 bei 56 straipsnius ir atitinkamus Europos ekonominės erdvės susitarimo straipsnius.

— Priteisti iš Portugalijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Komisija nurodo, kad Portugalijos fizinių asmenų pajamų mokesčio kodekso 130 straipsnyje nustatyta bendra Portugalijoje nereziduojantiems asmenims tenkanti pareiga paskirti

Portugalijoje reziduojantį atstovą mokesčių klausimais, kuri yra nesuderinama su EB 18 bei 56 straipsniais ir atitinkamais Europos ekonominės erdvės susitarimo straipsniais, nes:

- viena vertus, pareiga paskirti Portugalijoje reziduojantį atstovą mokesčių klausimais taikoma Portugalijoje nereziduojantiems asmenims, kurie gauna tik pajamas, apmokestinamas prie šaltinio,
- kita vertus, pareiga paskirti Portugalijoje reziduojantį atstovą mokesčių klausimais taikoma Portugalijoje nereziduojantiems asmenims, kurie gauna pajamas, dėl kurių būtina pateikti pajamų deklaraciją.

Komisijos teigimu, Portugalijos fizinių asmenų pajamų mokesčio kodekso 130 straipsnyje numatyta bendra pareiga pažeidžia laisvą asmenų ir kapitalo judėjimą, numatytą EB 18 bei 56 straipsniuose ir atitinkamuose Europos ekonominės erdvės susitarimo straipsniuose, nes ji yra diskriminuojančio pobūdžio (Portugalijoje nereziduojančių asmenų atžvilgiu) ir neproporcinga siekiamam tikslui.

Ji yra diskriminuojančio pobūdžio, nes praktiškai ši pareiga sukuria ne rezidentams tenkančią finansinę naštą — daugeliu atvejų minėti atstovai teikia mokamas paslaugas. Tačiau net jeigu atstovai mokesčių klausimais savo paslaugas teiktų nemokamai, vien aplinkybė, kad tokį atstovą būtina paskirti, savaime sukuria kliūtį laisvam asmenų ir kapitalo judėjimui; ši kliūtis būtų panaikinta tuo atveju, jeigu mokesčių mokėtojas galėtų pats nuspręsti, ar jis pageidauja paskirti atstovą mokesčių klausimais, ar ne.

Be to, net jeigu atstovas mokesčių klausimais neturėtų jokios su mokesčio sumokėjimu susijusios pareigos ar atsakomybės, ir privalėtų tik vykdyti formalaus pobūdžio pareigas, vien tai, kad numatyta, jog paskirti atstovą būtina, savaime sukuria kliūtį laisvam asmenų ir kapitalo judėjimui; ši kliūtis būtų panaikinta tuo atveju, jeigu mokesčių mokėtojas galėtų pats nuspręsti, ar jis pageidauja paskirti atstovą mokesčių klausimais, ar ne.

Pridurtina, kad tokia pareiga neproporcinga siekiamam tikslui užtikrinti veiksmingą mokesčių kontrolę ir kovoti su mokesčių vengimu. Šis tikslas yra teisėtas, bet galėtų būti pasiektas taikant mažiau ribojančias priemones.

Viena vertus, 2008 m. gegužės 26 d. Tarybos direktyvoje dėl tarpusavio pagalbos vykdant reikalavimus, susijusius su tam tikromis rinkliavomis, muitais, mokesčiais ir kitomis priemonėmis (¹), kuria kodifikuota 1976 m. kovo 15 d. Tarybos direktyva 76/308/EEB, numatyta tarpusavio pagalba išieškant mokesčius, tarp kurių — pajamų mokesčiai (žr. 2 straipsnio g punktą), įskaitant fizinių asmenų pajamų mokesčius. Kita vertus, kaip numatyta 1977 m. gruodžio 19 d. Tarybos direktyvoje 77/799/EEB dėl valstybių narių kompetentingų institucijų tarpusavio pagalbos tiesioginio apmokestinimo srityje (²), vienos valstybės narės kompetentinga institucija kiekvienu atveju gali prašyti, kad kitos valstybės narės kompetentinga institucija pateiktų informaciją, būtiną kovojant su mokesčių vengimu.

(¹) OL L 150, p. 28.

(²) OL L 336, p. 15; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 63.